

Salmer

557 Her vil ties

294 Talsmand, som på jorderige

392 Himlene, herre

638 o kommer hid dog til os Guds søn

Nadver 720 Som året går

11 Nu takker alle Gud

De ord, jeg gerne vil lægge jer, Bente Møll Bramming og Mie Faarkrog, på sinde her i dag ved jer ordination er fra Salme 75 i Det gamle Testamente:

*Vi takker dig, Gud, vi takker dig,
vi påkalder dit navn og fortæller om dine undere.*

*På det tidspunkt, jeg fastsætter,
fælder jeg retfærdig dom.*

*Når jorden og alle dens beboere ryster,
holder jeg dens søjler på plads. Sela*

*Jeg siger til de overmodige: Vær ikke overmodige,
og til de ugudelige: Løft ikke hornet!
Løft ikke jeres horn mod himlen,
tal ikke frækt med knejsende nakke!*

*Ingen fra øst eller vest
og ingen fra ørkenen kan ophøje nogen.*

*For det er Gud, der er dommer,
den ene ydmyger han, den anden ophøjer han.*

*For Herren har et bæger i hånden
med brusende, velblandet vin,
og han skænker af den,
selv bærmen drikker alle jordens ugudelige.*

*For evigt vil jeg fortælle
og synge om Jakobs Gud. Amen*

Når jorden og alle dens beboere ryster, holder jeg dens søjler på plads,
siger Gud hos salmisten. Det er en stadig opgave som præst at gøre dette
tilsagn gældende i alle sammenhænge.

Et menneske kan løfte og bære meget.

Jeg husker som dreng Kalle. Han var ansat på det stenhuggerværksted,
hvor jeg voksede op. Han blev kaldt Kalle Grosse, for han var både stor og
stærk. Han kunne løfte og håndtere selv store stykker granit og med sin
kæmpe hammer flække dem med et enkelt slag. Jeg havde dengang som
dreng en klar oplevelse af, at Kalle var verdens stærkeste mand.

Men uagtet hans og mange andres mange kræfter, så har vi mennesker en
grænse. Der er grænser for, hvor meget vi kan løfte, og vores kræfter har en
tid.

Et menneske kan løfte og bære meget.

Udsat for jordens rystelser og al den ufred og uro, som vi mennesker
skaber for os selv og hinanden i verden, så finder mennesker dog ofte en vej
igennem disse rystelser, og vi har så også et ansvar for at bære med på
hinandens liv.

Men bære verden, det kan mennesket dog ikke selv. Vi har tiden og
rummet som grænse. Vi har os selv som grænse.

Det er ikke os selv, der holder verden oppe. Vi kan med vores liv håbe på at
gøre en forskel, som det populært hedder. Og det er også vigtigt at
understrege det menneskelige ansvar for det liv og fællesskab, vi er del af,
men vi kan ikke bære alt selv.

Med udsagnet hos salmisten om, at det er Gud, som holder søjlerne på
plads, holder himmel og jord oppe midt under alle jordens rystelser, bliver
det sagt poetisk, tydeligt og klart.

Vi skal i salmistens formulering høre såvel en betoning af, at vi mennesker
ikke selv kan holde verden oppe, samtidig med, at vi skal høre trøsten og
håbet i disse ord.

Trøsten til os og det bærende håb for os er, at Gud selv står midt blandt os,
og at han med sin store kærlighed og nåde holder livet oppe. Når jorden og
alle dens beboere ryster, så holder Gud dens søjler på plads.

I

I disse uger pågår der en diskussion om mange af de små sprogfags videre
eksistens på København Universitet. Det gælder blandt andet om klassisk
græsk, som man påtænker at lukke. Det vil være både trist og forkert, hvis
det sker. Det er mange måder en dom over vores samfund, hvis vi kun evner

at tænke i optag og tal og helt ser bort fra det, som er en væsentlig del af vores historie og relationer til verden omkring os.

For klassisk græsk vedkommende har vi i kirken fortsat brug for såvel sproglige som filosofiske studier i de gamle græske tekster og det univers, som danner baggrund for den de bibelske skrifter. Men det er ikke den eneste grund. De græske tragedier og den græske mytologi er stadigvæk stærke og vedkommende tekster, som kan og er med til at forme vores tankesæt og selvforståelse. Tænk blot på, hvordan historien om Narcissos indgår i vores tale om menneskelig selvoptagethed.

I den græske mytologi finder vi f.eks. også historien om Atlas. Han var titan, en slags halvgud. Han stod på det ene og samme sted og holdt himlen oppe. Kun én eneste gang og kun for en kort stund slap han fri for at skulle bære himlen. Det var da den græske helt Herakles en kort stund overtog hans plads.

Herakles skulle bruge Atlas' hjælp til at få fat i Hesperidernes æbler, og imens Atlas fik fat i dem, overtog Herakles hans plads. Da Atlas kom tilbage med æblerne, havde han imidlertid mistet lysten til at bære himlen, så han foreslog Herakles, at han, Atlas, nok skulle bringe æblerne videre. Så kunne Herakles blive stående.

Herakles var imidlertid en snu mand. Han sagde: ”Jeg indvilliger i at blive stående, men jeg skal lige have rettet lidt ved skuldrene, så kan du ikke lige holde himlen en kort stund”. Det kunne den venlige og enfoldige Atlas godt forstå, men fri fra byrden, stak Herakles naturligvis af med æblerne i favnen. Og Atlas stod tilbage på sin plads og måtte fortsat holde himlen oppe.

Hverken Atlas eller Herakles ønskede for så vidt at bære himlen på deres skuldre. De ville begge hellere være fri for denne binding, og en venlig tolkning af deres manglende lyst til denne opgave er måske den, at de begge forstår, at der er tale om en umulig opgave, og det selv for en titan som Atlas og en kæmpe som Herakles. En mere uvenlig tolkning kunne imidlertid også være den, at ingen af dem ønskede sig en sådan bunden tilværelse.

Ret beset må man imidlertid sige, at både Atlas og Herakles forstår, at nogen må holde himlen oppe, holde himmel og jord sammen, binde dem sammen. Det er jo ikke sådan, at de begge forlader stedet. De ved godt, accepterer, at verden falder sammen om ikke nogen holder den oppe..

Og det er jo netop det, som salmisten også siger i dag med ordene: *Når jorden og alle dens beboere ryster, holder jeg dens søjler på plads*. Blot er det ikke os mennesker selv, men Gud, som holder verden oppe trods alle rystelserne her. Det er Gud, som bærer vores liv og sætter fællesskabet i verden. Det er hans kærlighed og nåde som skaber livet, og det er i troen på ham, at vi i livet bliver opbygget og løftet.

I tillid til Gud skal I to, Bente og Mie, nu virke som præster. I skal forkynde evangeliet, forrette gudstjeneste, undervise, og tage levende del i de sogne, I nu skal arbejde i.

Opgaverne er mange, og kravene kan føles store. Og selv om i begge er klædt godt på til opgaven, så skal I huske, at I ikke står alene med dem.

Der er menigheder, som bærer med, menighedsråd og ansatte ved kirken, som er med til at gøre kirken nærværende og levende i Give, Farre, Vorslunde og Åstrup sogne.

Og først og sidst er der Guds ord: *Når jorden og alle dens beboere ryster, holder jeg dens søjler på plads.* De sætter tingene i rette proportioner, og gør, at vi alle frit kan gå til de opgaver og det ansvar, vi får givet. Gud skylder vi tak derfor.

Bente og Mie, gå således tillidsfuldt i gang med jeres nye arbejde

I Jesu navn. Amen